

לקח מהפרשה,

"ויחל משה את פני ה' אלוקיו" (לב' יא')

העומד בתפלה צריך להרגיש שהוא מדבר עם ה' פנים אל פנים. יתרה מכך; הביטוי 'למען יחלצון ידידך' שאומרים בתחנונים שאחרי התפלה, אמור להשריש בנו את הידיעה שאנחנו ידידים של הקדוש ברוך הוא. הרי כך נאמר שם במפורש; 'למען יחלצון ידידך' וכמו שידידים מדברים פנים אל פנים כך צריכה להיות ההרגשה המופלאה בעמדנו בתפלה. תלמיד חכם אחד תיאר את הקשיים שהיו לו לכוון בתפלה וכיצד הצליח סוף סוף להתגבר על כך.

וכך הוא מספר:

במשך שנים רבות מאז למדתי בישיבה אני מתאמץ לכוון בתפלה, וסהדי במרומים כמה מאמצים השקעתי בכך, ולא תמיד זה הלך... היו תפלות שלא הצלחתי לכוון ולו במילה אחת. רבותי בישיבה הרגיעוני ואמרו לי: 'אם הנך רוצה לכוון ועושה את כל המאמצים להגיע לכך, ההצלחה בוא תבוא'.

בתקופה מסוימת עברו עלי כמה תפלות שממש לא הצלחתי להתרכז בהן במאומה. בוקר אחד בסיום תפלת שמונה עשרה כשאמרתי את 'אלוקי נצור' הייתי שבור לרסיסים מחמת אי היכולת להתרכז בתפלה, ואז נתקלתי מבלי משים במילים 'למען יחלצון ידידך' ואורו עיני. אמרתי לעצמי אם גם במצב כזה ובדרגה מעין זו אני נקרא 'ידיד' של הקדוש ברוך הוא, כלומר שהקדוש ברוך הוא אוהבני ומשתעשע בי כמו עם ידיד טוב שלו, זה האות והמופת הגלוי ביותר שהקדוש ברוך הוא חפץ בתפילתי כמות שהיא, גם ללא כוונה וללא ריכוז, אז דווקא בשל כך אצליח עתה לכוון את ליבי יותר ויותר לאלוקי מרום. וכך היה! מהתפלה הבאה נפתחו בפני שערי אורה ושערי תפלה, ומאחר שהגעתי לתפלה כידיד הצלחתי מאוד בכל תפילותיי.

(עלינו לשבח)

לרפואת: מלאכי בן יהונתן

פינת ההלכה

לקראת פסח

מכירת חמץ:

א: כדאי ומומלץ לצרוך את כל החמץ שבבית עד פסח, כדי שלא יישאר בבית חמץ בחג.
ב: מי שיש ברשותו כמות גדולה שלא ניתן לצרוך, ומוצרים שעלולים להכיל חמץ, צריך למכור לגוי לפני פסח.

ג: המכירה מתבצעת באמצעות הרב באופן הבא:

■ חותמים אצל הרב על הרשאה למכירת חמץ. (אין צורך להביא את החמץ לרב).

■ סוגרים את החמץ במקום מיוחד ומסומן - מערב החג, עד אחרי פסח.

חשוב: אפשר לחתום על ההרשאה גם לפני שמרכזים את החמץ במקום מיוחד.

ד: מכירת החמץ אפשרית מראש חודש ניסן, רצוי לסיים זאת מהר ככל האפשר. עומס העבודות עלול לגרום לשכחה ולהפסד כספי מיותר.

ה: מי שלא יכול להגיע לרב, ימנה שליח שיחתום בשמו. מי שלא יכול למנות שליח, יתקשר לרב וימנה את הרב כשליח לחתום בשמו.

ו: במוצאי שביעי של פסח אפשר לאכול ולהשתמש בחמץ שנמכר ללא פעולה מיוחדת.

לזיווג הגון

נאור בן תמר / יובל בן זכריה / שי בן אברם / ידידה בת בתיה
שמואל בן עליזה / אודליה יונה בת מרים / טל בן בתיה

כשהילד אינו מרוצה ממורה

לפעמים אנו שומעים מהילד שאינו מרוצה ממורה. הדבר כואב שבעתיים כאשר המשפט חוזר על עצמו פעמים רבות, והוא מכאיב במיוחד כשמדובר במחנך שנמצא עם ילדינו יותר שעות מכל מורה מקצועי. מה עושים? בודקים את הדברים הבאים:

א: בודקים את עצמנו. האם יתכן שהילד שמע או ספג את תחושתנו כהורים על המורה? לפעמים נדמה לנו שהילד ישן ואנו מדברים בצורה חופשית. בדקו אם אמירה מהסוג ששמענו אינה העתק של מה שאנו אמרנו.

ב: כדאי לבדוק מה המניעים לחוסר הכימיה: האם הילד משווה בין המורה הנוכחי למורה של אשתקד? ואולי המורה השנה מכביד יותר בשיעורי הבית ובדרישות וזה לא בדיוק נוח לילד לעבוד קשה יותר? במקרים הללו יש לגלות אמפתיה (אני מבינה שקשה לך...) ללא התרגשות יתרה. ולהבין שהזמן יעשה את שלו.

בהצלחה ושבת שלום, שושנה.

באילו מקרים עלינו להתערב ולעשות יותר על כך אי"ה בשבוע הבא...

לזרע בר קיימא: אוסנת בת אליס

סיפור לשבת

תקציב מדויק

על בימת בית-הכנסת עמד הגאון רבי יחיאל (מבעלי ה'תוספות'), עטוף בטלית, "מצאתי לנכון לשתף את כלכם בספור שתחלתו לפני שנה וסופו אמש עם ידידנו נפתלי, אומין אותו לספר לכם את השתלשלות הדברים." פתח רבי יחיאל, והזמין את נפתלי עצרה, צורף זהב בקהלה. נפתלי היה נרגש. הוא בלע את רקו, השתעל שעול נבדך והחל בספור: "נדאי מכירים אתם את עמיתי למלאכת הצורפות, יעקב אבודרהם. ובכן, ימים אחדים לפני ראש-השנה שעבר למדנו כי "מזונותיו של אדם קצובים לו מראש-השנה". בשיחה בינינו עלתה ההצעה – להתענות ולבקש מהקדוש-ברוך-הוא כי יגלה לנו כמה תהיה פרנסתנו בשנה הבאה. בלילה האחרון של השנה ארע הדבר – כל אחד מאתנו חלם כמה ירויח. חברי חלם כי ירויח מאתים זהובים, ואני ראיתי כי ארויח רק מאה וחמשים זהובים.

החלטנו לספר למורנו ורבנו. "אם לעצתי תשמעו", אמר, "כתבו במשך השנה כל הכנסה שתבוא לכם". יום אחד נתגלע בינינו וכוהן סביב סחורה שרכשנו בשתפות ומכרנוה ברוח נאה. יעקב טען שנהלק ברוחים שנה בשנה. לעמיתו טענתי, כי מפיון שהשקעתי ברכישה שני שלישים והוא שלישי, יש לחלק את הרוחים על-פי אותו יחס. פנינו לרב שפסק. "בידי מי נמצא עתה הרוח מהמכירה?", שאל. הכסף היה בידי יעקב. "האם יש לכם עדים או שטר על העסקה?" לא היו עדים ולא היה שטר. "אם-כן, יעקב הוא 'מחזק' ועל נפתלי להביא ראיה לדבריו. באין לנפתלי כל ראיה, ישבע יעקב כי דבריו אמת ויזכה במחצית הרוח". "דברי אמת! אך להשבע אינני מוכן, אותר על הרוח המגיע לך", אמר יעקב. נטל שלישי, ומסר לי את שני השלישים. הפער עמד על עשרה זהובים. לפני כמה ימים, בהתקרב ראש-השנה, סכמנו את ההכנסות. יעקב הרויח מאה שמונים ותשעה זהובים – אחד-עשר זהובים פחות מבחלומי. ואני הרוחתי מאה ששים ואחד זהובים, אחד-עשר זהובים יותר מבחלומי. באנו לפני רבנו וספרנו לו. והוא קבע מיד: "מסתבר כי בוכוח על העסקה, חברך צדק והיה עליכם לחלק ברוחים שנה בשנה".

לא עמדתי בפתוי ולא הצלחתי להשלים עם הפסד פתאומי של אחד-עשר זהובים. "אינני משגיח בדברי חלומות", הפטרתי, וכדי להשקיט את מצפוני הוספתי: "על-פי דין התורה פסק רבנו כפי שפסק, ואני זכיתי בצדק ובישר בשני שלישים מהרוחים". פנינו אל חניותינו כדי להשלים כמה התחייבות לחג. הבחנתי כי חנותו של יעקב הומה קונים, ואלו לחנותי לא נכנס איש. עד הצהריים הרויח יעקב אחד-עשר זהובים. סר וזעף פניתי גם אני לביתי. בשוק פגעתי בדוכנו של מוכר זכוכית והפלתי את סחורתו. הפלים נשברו והמוכר הפליא בי את מכותיו. עד מהרה נגררתי לבית-המשפט. השופט הריץ לשוק שמאי שהעריך את הנזק שעוללתי ב...אחד-עשר זהובים. הגעתי לביתי חבול ומשפל וחסר אחד-עשר זהובים.

אז ידעתי כי צדק רבנו וכי גדול אלקינו. עוד אמש נגשתי לבית ידידי יעקב אבודרהם ובקשתי את מחילת ואחר-כך פניתי אל רבנו ושתפתי בסוף הספור